

Sygn. akt I C 513/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Lidia Grzelak

Protokolant st. sekr. sąd. Jolanta Dziki

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2019 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko J. F.

o zapłatę 715,61 zł

powództwo oddała.

Sygn. akt I C 513/18

UZASADNIENIE

W dniu 13 lutego 2018 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko J. F., w którym domagał się od niego kwoty 715,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Na kwotę dochodzoną pozwem złożyły się: kwota 640,00 zł tytułem należności głównej oraz kwota 75,61 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie kwoty należności głównej. Powód żądał także zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i postanowieniem z dnia 5 marca 2018 r. przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Ciechanowie.

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., po wezwaniu do uzupełnienia braków formalnych pozwu, wykonał zarządzenie, podtrzymał swe żądanie zgłoszone w elektronicznym postępowaniu upominawczym i dołączył dokumenty mające świadczyć o zasadności roszczenia.

Pozwany J. F. stawiał się na rozprawie w dniu 25 września 2018 r. oświadczył, że spłacił zadłużenie w ratach, złożył do akt sprawy dokument w postaci ugody z dnia 1 sierpnia 2017 r. oraz złożył do akt sprawy następujące dokumenty: harmonogram spłat oraz dowód uiszczenia 7 wpłat.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 listopada 2010 r. J. F. zawarł z (...) S.A. w W. umowę o świadczenie usług telewizji cyfrowej nr (...). Integralną częścią umowy był regulamin świadczenia usług i cennik. W umowie strony ustaliły, że Cyfrowy P. zobowiązał się do świadczenia usług dostarczania programów telewizyjnych i radiowych oraz udostępniania urządzenia dekodującego, natomiast abonent zobowiązał się uiszczać opłaty abonamentowe i opłaty z tytułu

udostępniania dekodera. Umowa została zawarta na okres 29 miesięcy. Tego samego dnia wydano J. F. dekodery (...) (...) i kartę dekodującą (...) (bezsporne).

Zgodnie z treścią § 6 pkt 9 i 11 regulaminu świadczenia usług abonent był zobowiązany do zwrotu w terminie 30 dni od rozwiązania lub wygaśnięcia umowy urządzenia dekodującego i karty. W przypadku zaś niezwrócenia przez abonenta urządzenia dekodującego i karty w tym terminie, zobowiązany był on do zapłaty kary umownej w wysokości określonej w cenniku, tj. kwoty 640,00 zł (umowa k. 32 - 33, protokół odbioru dekodera k. 34, cennik k. 36, regulamin świadczenia usług k. 37 - 38 verte).

Umowa została rozwiązana 30 listopada 2011 r. (bezsporne).

W dniu 22 maja 2016 r., (...) S.A. w W. wystawił dokument – notę obciążeniową nr (...). Wymieniona została tam należność stanowiąca karę umowną z tytułu braku zwrotu sprzętu (...) (...) w wysokości 640,00 zł (nota obciążeniowa k. 35).

(...) S.A. w W. zbył – na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 14 lipca 2016 r. – przysługującą mu w stosunku do J. F. wierzytelność spółce (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Pismem z dnia 24 sierpnia 2016 r., (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawiadomił J. F. o zmianie wierzyciela oraz wezwał go do zapłaty kwoty 649,70 zł (wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 14 lipca 2016 r wraz z załącznikami k. 26 – 29, wezwanie do zapłaty k. 39 - 39 verte).

J. F. zawarł w dniu 7 sierpnia 2017 r. z (...)ar.l. w Luksemburgu ugodę pozasądową w przedmiocie spłaty zadłużenia z tytułu opłaty abonamentowej (uгода k.53, dowody wpłaty k.54 – 55).

Fakty, które przywołano powyżej nie budzą wątpliwości. Zostały one wykazane dokumentami, przedłożonymi przez powoda, których prawdziwości pozwany nie kwestionował.

Należy również podkreślić, że uгода dołączona przez pozwanego oraz dowody spłat 7 rat opłaty abonamentowej, dotyczy konkretnie spłaty zaległych należności wynikających z umowy o świadczenie telewizji cyfrowej (...) S.A. w zakresie opłat abonamentowych. Natomiast przedmiotowe postępowanie dotyczy kary umownej z tytułu niezwrócenia sprzętu w związku z rozwiązaniem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych telewizji satelitarnej. Tym samym należy stwierdzić, że dołączone przez pozwanego dokumenty nie dotyczą przedmiotu niniejszej sprawy, dlatego Sąd nie brał ich pod uwagę przy ocenie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie nie może zostać uwzględnione.

Podnieść należy, że zgodnie z art. 117 § 2¹ kc (dodanym ustawą o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw z dnia 13 kwietnia 2018 r., po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Nie może zaś budzić wątpliwości, że pozwany J. F. w relacji z (...) S.A. w (...) był konsumentem. Konsumentem jest bowiem osoba fizyczna dokonująca z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Sąd jest więc w tym przypadku zobowiązany zbadać i uwzględnić z urzędu okoliczność, że roszczenie jest przedawnione.

W ocenie Sądu roszczenie, z którym w niniejszej sprawie wystąpił powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., jest przedawnione.

Umowa o świadczenie usług telewizji cyfrowej, z której wywodzone jest przedmiotowe roszczenie, została zawarta z pozwanym J. F. w dniu 30 listopada 2010 r. Zawarta została ona na czas określony, na okres 29 miesięcy. Tego samego dnia wydano pozwanemu dekodery HD 5000.

Z oświadczenia powoda, któremu pozwany J. F. nie zaprzeczył wynika, że umowa została rozwiązana dnia 30 listopada 2011 r.

Uznać należy, że jeżeli nawet umowa nie została wcześniej rozwiązana lub nie uległa przedłużeniu, na tę okoliczność nie przedłożono żadnych dodatkowych dokumentów, to przyjąć należało, że umowa wygasła najpóźniej z upływem terminu na jaki została zawarta. Skoro zaś okres obowiązywania tej umowy został odniesiony do 29 miesięcznych okresów rozliczeniowych, a pierwszym miesiącem był grudzień 2010 r., to ostatni okres rozliczeniowy kończył się w kwietniu w 2013 r. (30 kwietnia 2013 r.) i z tym dniem umowa uległaby rozwiązaniu.

Abonent – zgodnie z regulaminem świadczenia usług – był zobowiązany do zwrotu urządzenia dekodującego i karty w terminie 30 dni od rozwiązania lub wygaśnięcia umowy.

Nie ulega zatem wątpliwości, że wymagalność roszczenia o zapłatę kary umownej za brak zwrotu dekodera trzeba powiązać z upływem miesiąca od dnia rozwiązania umowy, czy to wskutek wypowiedzenia czy wygaśnięcia umowy w związku z upływem terminu na jaki została zawarta.

Nieporozumieniem jest przyjęcie, że w takiej sytuacji obowiązek zapłaty kary umownej można oderwać od rozwiązania umowy i powiązać z wystawieniem noty obciążeniowej. Oczywistym jest, że taka wykładnia przepisów o wymagalności kar umownych doprowadziłoby do niezgodnego z prawem wydłużenia terminów przedawnienia.

Kara umowna za brak zwrotu dekodera stała się wymagalna po upływie miesiąca od dnia rozwiązania tej umowy, a więc 30 grudnia 2011 r., jeżeli przyjąć datę rozwiązania umowy wskazaną przez powoda lub 30 maja 2013 r., przy założeniu, że umowa wygasła z upływem terminu na jaki została zawarta, a to oznacza, że roszczenie, z którym w niniejszym procesie wystąpił powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., jest już przedawnione.

Zgodnie przecież z art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, a z takim roszczeniem mamy do czynienia w niniejszej sprawie, wynosi trzy lata. Stosownie zaś do art. 120 § 1 kc bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne i z całą pewnością roszczenie o zapłatę przedmiotowej kary umownej za brak zwrotu dekodera nie staje się wymagalne wskutek wystawienia noty obciążeniowej, ale z upływem miesiąca od dnia rozwiązania umowy.

Tym samym (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., aby uniknąć przedawnienia roszczenia, powinien wystąpić do Sądu z pozwem najpóźniej do 30 kwietnia 2016 r., przy przyjęciu bardziej korzystnej dla powoda wersji, że umowa wygasła z upływem okresu na jaki została zawarta. Tymczasem pozew został wniesiony dopiero w dniu 13 lutego 2018 r. Należy przy tym podkreślić, że koniec terminu przedawnienia (zgodnie z dotychczasowym brzmieniem art. 118 kc) przypada w niniejszej sprawie właśnie na dzień 30 kwietnia 2016 r. Zgodnie bowiem z art. 5 ust. 2 zd. drugie przywołanej już wyżej ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw z dnia 13 kwietnia 2018 r., jeżeli przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie tej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Nie ulega więc wątpliwości, że roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie uległo przedawnieniu.

Sąd nie znalazł przy tym podstaw do uznania, że w niniejszej sprawie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 117¹ kc, które obligowałyby sąd do nie uwzględnienia upływu terminu przedawnienia roszczenia.

W związku z powyższym Sąd powództwo oddalił, orzekając jak w sentencji wyroku.